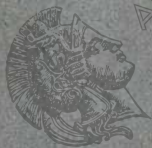

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

RAM

ΔΙΗΓΗΜΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΝ

Ο ΑΠΡΟΣΔΟΚΗΤΟΣ ΓΑΜΟΣ

ΥΠΟ

ΝΙΚ. Κ. ΡΑΜΦΟΥ

ΕΚΔΟΘΕΝ ΔΑΠΑΝΗ

ΑΔΕΛΦΩΝ ΒΑΡΒΑΡΡΗΓΟΥ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΑΔΕΛΦΩΝ ΒΑΡΒΑΡΡΗΓΟΥ

[3 Ὀδὸς Ὀφθαλμιατρείου 3]

1878

529
45

ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΑΡΧΗΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ ΚΑΙ ΤΕΧΝΗΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ ΚΑΙ ΤΕΧΝΗΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ ΚΑΙ ΤΕΧΝΗΣ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΑΝ

ΜΙΧΑΗΛ ΚΑΤΣΙΜΠΑΛΗ

ΑΝΔΡΙ ΜΕΓΑΛΟΔΩΡΩ ΚΑΙ ΕΥΓΕΝΕΙ ΠΡΟΣΤΑΤΗ

ΤΩΝ

ΓΡΑΜΜΑΤΩΝ

ΣΕΒΑΣΜΟΥ ΚΑΙ ΥΠΟΛΗΨΕΩΣ ΕΝΕΚΕΝ ΤΟ ΠΟΝΗΜΑ

ΤΟΥΤΟ

ΕΥΛΑΒΩΣ ΑΝΑΤΙΘΕΤΑΙ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΒΙΒΛΙΟΝ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΒΙΒΛΙΟΝ

ΝΟΥΝΗΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

Ο ΑΠΡΟΣΔΟΚΗΤΟΣ ΓΑΜΟΣ

Α.

Ἡ ΠΕΤΡΟΥΠΟΛΙΣ ὑπῆρχεν ἐν τύρβῃ ἐπισήμῳ τε καὶ ἰδιωτικῇ, καταλύματτα ἠτοιμάζοντο διὰ στρατοὺς ἐν τῇ πόλει καὶ σκηναὶ ἐν τοῖς πέριξ αὐτῆς, μέγαρον δὲ καὶ οἰκίαι δι' ἡγεμονικὰ πρόσωπα καὶ ἐν τούτοις ἀπὸ τῆς 20 Ἰουνίου 1839, στρατοὶ ἤρχοντο πανταχόθεν εἰς τὴν καθέδραν ταύτην τοῦ μεγάλου ἀναμορφωτοῦ τῆς ἀπεράντου Ῥωσικῆς Αὐτοκρατορίας, τῆς μετὰ τοῦ παλαιοῦ καὶ νέου κόσμου συζευγνυμένης καὶ ἐφ' ἧς οὐδέποτε δύοι ὁ ἥλιος. Κουρλανδοὶ καὶ Λιθόνιοι, Φιλανδοὶ καὶ Ἑστόνιοι, Πολωνοὶ καὶ Βόθνιοι, Κούρδοι καὶ Ἀρμένιοι, Πέρσαι καὶ Κυρκάσιοι, Καλμουῦκοι καὶ Τάρταροι, κοζάκοι καὶ Τουρκομάνοι, Γεωργικανοὶ καὶ Ἰμιρέτιοι, Μιγγρέλιοι καὶ Δαγγεστανοὶ, Ἀβασιανοὶ καὶ Καυκάσιοι, φέροντες τὰς ἐθνικὰς αὐτῶν στρατιωτικὰς στολὰς, παρετάττοντο πλησίον τῶν Ῥώσων στρατιωτῶν κατ' ἰδίαν ἐθνικὴν φάλαγγα. Ἐνταῦθα δὲν ὑπῆρχον Μαμελοῦκοι προσποιοῦτοί ἢ Ζουάβοι μετεμφιασμένοι, ἀλλ' ὅ,τι ἀρειμάνειον εἶχε πᾶν ἔθνος ὑπὸ τὸ σκῆπτρον τοῦ Ῥώσου Αὐτοκράτορος.

Βασιλείς καὶ Δοῦκες, Πρίγγιπες καὶ στρατηγοὶ καὶ πάσης τάξεως εὐγενεῖς συνέρρεον ἐκ τῶν ξένων κρατῶν ἐν Πετροπούλει, ἵνα ἴδωσι θέαμα μοναδικόν, στρατὸν ποικίλον ἐκ Ῥώσων καὶ Ἀσιατικῶν ἐθνῶν συγκείμενον, καὶ ἰδίως ἵνα ἴδωσι τὸν Ἀσιανόν, καὶ Εὐρωπαϊόν παντοδύναμον Αὐτοκράτορα Νικόλαον, παρ' ᾧ ἔμελλον νὰ παρελάσωσιν οἱ πρωτοφανεῖς εἰς τὸν Εὐρωπαϊόν οὔτοι στρατοί.

Ἐξ χιλιάδες ἐργάται ἐξωμάλυνον τὴν πρὸς μεσημβρίαν τῆς πόλεως ἀπέραντον πεδιάδα, ἐφ' ἧς στρατὸς ἐκ χιλιάδων ἐξακοσίων συγκείμενος δύναται νὰ παραταχθῇ ἀνέτως. Κατὰ μῆκος τῶν μεγάλων ἀγυιῶν ἐστήθησαν ἱστοὶ χρυσοστεφεῖς, χρωματισμένοι κομψῶς εἰς ἐρυθρὰς καὶ λευκὰς ταινίας, ἐφ' ὧν ἐξήρτηντο λάβρα ἐπιμήκη φέροντα τὰ ἐθνικὰ χρώματα καὶ τὸ σύμβολον τῆς Ῥωσικῆς αὐτοκρατορίας, τὸν διέφρχλον ἀετὸν, καὶ κατερχόμενοι περιέζωνον τὴν θέσιν ἐν ἣ ἔμελλε νὰ παραταχθῇ ὁ στρατός. Ἐπὶ τῆς Ἀνατολικῆς πλευρᾶς τῆς πεδιάδος, ἡ τοῦ πεδίου τοῦ Ἄρεως, ἠγέρθησαν ξύλινα θεωρεῖα ἰκκνά νὰ χωρέσωσιν ἅπαν τὸ ὠραῖον φύλον τῆς Πετροπούλεως καὶ τὸ ἐξ ἄλλων πόλεων ἔλθόν, περιεργον ἵνα ἴδῃ τὴν μεγάλην στρατιωτικὴν ἐπιθεώρησιν, ἣν κατὰ διαταγὴν τοῦ Αὐτοκράτορος προεκήρυξεν ὁ ἐπὶ τῶν στρατιωτικῶν ὑπουργός. Τὰ θεωρεῖα ταῦτα χρωματισμένα κομψῶς, ἐσχημάτιζον ὠραῖαν ἐπιμήκη στοάν, κεκοσμιμένην διὰ μικρῶν σημαίων διαφόρων χρωμάτων.

Καθ' ὅσον ἐπλησιάζον αἱ παραμοναὶ τῆς ἐπιθεωρήσεως, νύκτωρ τε καὶ ἡμέραν, αἱ εὐρύταται ἀγυαὶ καὶ αἱ πλατεῖαι διεσταυροῦντο ὑπὸ ἀμαξῶν σεσημασμένων διὰ συμ-

των αυτοκρατορικών, βασιλικῶν, Δουκικῶν, Πριγκιπικῶν καὶ ἄλλων δισχῆμων προσώπων. Ἐνταῦθα παρ' ἐλπίδα ἐνηντήθησαν φίλοι πρὸ πολλῶν ἐτῶν ἀποχωρισθέντες καὶ ἠδεμίαν ἔχοντες πλέον ἐλπίδα νὰ ἴδῃ ὁ εἰς τὸν ἕτερον ἑσταῦτα δὲ πλήθῃ συνεσωρεύθησαν, ὥστε συνεπιέζοντο εἰς τὰς εὐρυτάτας αὐτῆς ὁδοῦς.

Ἐν μιᾷ τῶν παρκαμονῶν τούτων ὄχημά τι κομψόν, λουσίως κατηρτισμένον, φέρον τὰ Ἀυτοκρατορικά σύμβολα, διήρχετο τὴν τοῦ ἁγίου Ἰσαὰκ πλατείαν. Ἐν αὐτῷ κέθητο γυνή τις μικρὸν ὑπερβᾶσα τὴν μεσαιὴν ἡλικίαν, ὠρχία καὶ μεγαλοπρεπῆς ὡς ἄλλη Ἦρα, λευκὴ ὡς κρέμας, τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχουσα ἰλαροὺς καὶ σὺρκοχροοὺς, καὶ παρ' αὐτῇ νέκ κόρη ὠρχία ὡς ἄγγελος. Ἐκ τοῦ ἀντιθέτου μέρους τῆς αὐτῆς πλατείας διέβαινον ἔφιπποι γέρων ἐξηκοντούτης καὶ νέος ἄγων τὸ εἰκοστὸν δεύτερον ἔτος, κομψὸς, ὠρχίος, φέρων στολὴν ἰππέως ἀξιωματικοῦ καὶ ἰσχυρέντως ἐλαύνων τὸν ἵππον του. Οἱ Κύριοι οὗτοι πλησιάζοντες τὸ ὄχημα ἐχαιρέτησαν εὐλαβῶς τὰς ἐν αὐτῷ Κυρίας ἀντιχειρετηθέντες.

— Σεβαστὴ μου Μῆτερ, εἶπεν ἡ ὠρχία κόρη πρὸς τὴν πλησίον αὐτῆς καθημένην Κυρίαν, ποῖοι εἶναι οὗτοι οἱ διαχῆντες;

— Ἀγαπητὴ μου Μαρία, ἀπεκρίθη αὕτη, ὁ γέρων εἶναι ὁ Βρέδε, Στρατάρχης τῆς Βυυρχίας, τὸν δὲ νέον δὲν τὸν γνωρίζω.

— Ἀφοῦ γνωρίζετε τὸν ἕνα, πῶς δὲν γνωρίζετε τὸν ἄλλον; ὑπέλαβεν ἡ κόρη.

— Τὸν Στρατάρχην Βρέδε τὸν γνωρίζω, διότι μοι τὸν

ἐπαρουσίασεν ὁ Αὐτάρχης· τὸν ἄλλον πρῶτον σήμερον βλέπω· ἔπειτα τί μᾶς μέλλει ποῖος εἶναι.

Ἡ Μαρία ἐσίγησεν, ἔκλινεν ὀλίγον τὴν κεφαλὴν πρὸς τὴν θυρίδα τοῦ ὀχήματος, ἵνα ἴδῃ ἔτι ὀλίγον τὸν καλπάζοντα μετ' ἀμιμῆτου χάριτος ὠρχιῶν ἱππέα, ὅστις καταμικρὸν ἐκρύπτετο εἰς τὴν κκαμπὴν μιᾶς τῶν διχσταυρουσῶν τὴν πλατεῖαν ὁδῶν.

B

Ὁ ἀνγνωστὴς ἐνόησε βεβήχως ὅτι αἱ δύο Κυρίαι ἦσαν, ἡ μὲν πρεσβυτέρη, ἡ ἀγαθὴ καὶ ἐνάρητος Αὐτοκράτειρα τῆς Ῥωσσίας, ἡ σύζυγος τοῦ Νικολάου, ἡ δὲ νέη, ὁ ἄγγελος οὗτος, ἡ μεγάλῃ Δούκισσα Μαρία, πρωτότοκος αὐτῶν θυγάτηρ, ἔχουσα ὅλους τοὺς τύπους τῆς ὠρχιότητος τοῦ Πιτρός τῆς. Ὁ Αὐτοκράτωρ Νικόλαος ὑπῆρχεν ὠρχιῶς ἀνὴρ κατὰ πάντα καὶ ὠρχιότερος πάντων τῶν Μοναρχῶν τῆς Εὐρώπης. Οἱ Ἄγγλοι, ὅτε μετέβη εἰς Λονδὶνον ἵνα ἐπισκεφθῇ τὴν ἐμπορικωτάτην καὶ πολυάνθρωπον ταύτην πόλιν, θαυμάσαντες τὴν καλλονὴν αὐτοῦ τὸν ὠνόμασαν πρότυπον ἀνδρικής ὠρχιότητος· καὶ τρώντι, ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ Φειδείου καὶ Πραξιτέλους ἤθελε χρησιμεύσει ὡς πρότυπον τοῦ Ἀπόλλωνος.

Ἐλθόντος τοῦ ὀχήματος εἰς τὴν θύραν τῶν Ἀνγκτόρων, αἱ δύο Κυρίαι καταβάσαι εἰσῆλθον εἰς τὸν πυλῶνα

καὶ ἀναβῆσαι διὰ τῆς μεγαλοπρεποῦς κλίμακος, τῆς ἀγούσης εἰς τὴν μεγάλην στοάν, ἀπεχωρίσθησαν, ἀφοῦ ἡ κόρη ἤσπασθη τὴν χεῖρα τῆς μητρὸς της, ἥτις ἐπέθεσε τριφερότατον φίλημα ἐπὶ τοῦ ἀλαβαστρίνου μετώπου της.

Εἰσελθοῦσα ἡ μεγάλη Δούκισσα εἰς τὰ δώματά της—
Βήριγγα, Βήριγγα, ἀνέκραξεν κρούσασα συγχρόνως τὸν ἐπὶ πολυτελοῦς τραπέζης ἀργυροῦν κωδωνίσκον. Καὶ ἐν ἀκκαρεὶ ἐνεφανίσθη νέα γυνὴ πλουσίως ἐνδεδυμένη αἰτήσασα τὰς διαταγὰς της.

— Ποῦ εἶναι ὁ βαρῶνος Ἰβκνόφ, ὁ Ἀρχιθαλαμιπόλος μου; ἠρώτησε.

— Γράφει, Ὑψηλοτάτη, εἰς τὸ δωμάτιόν του.

— Εἶπέ του νὰ ἔλθῃ.

Μετὰ μικρὸν εἰσῆλθεν ἀνὴρ πεντηκοντούτης, ὑψηλὸς τὸ ἀνέστημα, ἰσχνὸς, ἔχων μύστακα ὑπόλευκον, κρεμάμενον ἐκατέρωθεν, κατὰ τὸν γερμανικὸν τρόπον, καὶ τὴν κεφαλὴν φαλακρὴν ἄλλ' οἱ ζωνροὶ καὶ λάμποντες ὀφθαλμοὶ του καὶ ἡ εὐκίνητος φυσιογνωμία του ἐμαρτύρουν ἀνδραπερίου. Ἀφοῦ δὲ προσηγόρευσε ὑποκλινῶς τὴν Κυρίαν του, ἔστι ἐνώπιόν της περιμένων τὰς διαταγὰς της.

— Βαρῶνε, τῷ εἶπεν ἡ ὠραία κόρη, εἴσθε ἀνὴρ πολυπείρος, ἢ μᾶλλον περίεργος καὶ ἐπιτήδειος νὰ μανθάνετε νέα, διὰ τοῦτο....

— Πρὸς τί, Ὑψηλοτάτη μ' ἀποδίδεται τόσας κολακευτικὰς ιδιότητας; ὑπέλαθε ὁ Βαρῶνος· ἐπιθυμεῖτε, ἴσως, νὰ Σᾶς εἰπῶ τί λέγει ὁ Καζαμίας περὶ τοῦ ἐφετεινοῦ χειμῶνος, ἂν θὰ γείνη δηλαδὴ ψύχος πολὺ καὶ πάχος ἰσχυρὸς διὰ νὰ διασκεδάσητε ὀλισθαίνουσα ἐπ' αὐτοῦ;

— Αιώνίως, Βαρώνε, ἀστυεύεσθε. . . . καὶ διὰ τοῦτο
πολλάκις μ' ἐνοχλεῖτε μὲ τοὺς ἀστυεῖσμούς, τοὺς ὁποίους
ἀναμιγνύετε εἰς τὰς ἀποκρίσεις σας.

— Ἐξ ἐναντίας, ὑψηλοτάτη, ὑπερηφηνεύομαι μὲ τὰ
τόσα προσόντα, μὲ τὰ ὁποῖα μὲ στολίζετε· μοὶ ἀποδί-
δετε τὸ προσόν τοῦ πολυπείρου, περιέργου καὶ ἐπιτηδείου
διὰ τῶν καλκευτικῶν τούτων προτερημάτων, τὰ ὁποῖα
πρώτην ἤδη φορὰν ἀκούω ἀπὸ τοῦ στόμα σας, μὲ κάμνε-
ται νὰ πιστεύω ὅτι εἶμι ἀνώτερος τοῦ Καζαμιά.

— Βαρώνε, ἀνετράφην εἰς χεῖράς σας καὶ σὰς σέβομαι,
ἀλλὰ πολλάκις κατανατᾶτε ἀνυπόφορος. Θέλεται νὰ μ'
ἀκούσετε;

— Προστάξτε, ὑψηλοτάτη μου Κυρία, εἶμι πρόθυμος
ἐκτελεστῆς τῶν διαταγῶν σας, γλυκύτετόν μου ἀγγελούδι.

Ἔλος πλητύτατος ἠκούσθη ἐκ τοῦ πλησίον δωμάτιου·
ὁ νεώτερος αὐτῆς ἀδελφὸς Κωνσταντῖνος ἦτο ἐκεῖ ἀν-
γνώσκων τὴν Γαλλικὴν illustration καὶ ἀκούσας τὴν τε-
λευταίαν φράσιν τοῦ Βαρώνου ἐξεκκρόσθη γελῶν. — Εὐγε,
γερο-Βαρώνε, ἀνέκραξε! τῇ ἀληθείᾳ εἶσαι περίφημος φι-
λάρεσκος (galant). Καὶ ἐξηκολούθει γελῶν. Ὁ Βαρώνος
ἔστρεψε τὸ βλέμμα πρὸς τὸ πλησίον δωμάτιον, ἀλλ' ἢ
μεγάλῃ Δούκισσᾷ, τὸν διέταξε ν' ἀπαντήσῃ εἰς τὰς ἐρω-
τήσεις της.

— Βιπέτε μοι, Βαρώνε, γνωρίζετε τὸν Στρατάρχην τῆς
Βρυχίης Βρέδε;

— Πολὺ καλὰ, Κυρία, διότι τὸν εἶδον δις ἐδῶ εἰς τὰ
Ἀνάκτορα.

— Αὐτὸς ἔχει μεθ' ἑαυτοῦ ἓνα νέον ἀξιωματικὸν τοῦ ἰππικοῦ, θὰ τὸν γνωρίζετε καὶ τοῦτο βεβαίως.

Ἐο Βαρῶνος ἐξερόβηξε ποιήσας αὐτῆς τὸν συνήθη του μορφασμὸν, ὃν ἐπιτηδεύθη ν' ἀποκρύψῃ εἰς τὴν Μαρίαν.

— ὦ, μάλιστα τὸ γνωρίζω. Εἶναι ὁ Δουξ τοῦ Λαίχ-
τεμβέργ, ἢ μᾶλλον ὁ υἱὸς τοῦ Εὐγενίου Βωαρναί, τοῦ θε-
τοῦ υἱοῦ τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος, τοῦ νυμφευθέντος
τὴν ἀδελφὴν τοῦ Μαξιμιλιανοῦ βασιλέως τῆς Βαυαρίας
Δούκισσαν Λαίχτεμβέργ, ἐξ ἧς ἐγέννησε τὸν νέον τοῦτον
ἰππέα, ἢ μᾶλλον ἀπλούστατον Συνταγματάρχην τοῦ ἰπ-
πικοῦ ἄνευ Συντάγματος.

— Εἰπέτε μοι τώρα Βαρῶνε, δὲν ἔχω δίκαιον νὰ σᾶς
λέγω πολὺ πειραν, ἐπιτήδειον καὶ περίεργον; Ἴδου μοὶ διη-
γήθητε ἀμέσως καὶ ἐν συντόμῳ ὀλόκληρον βιογραφίαν.

— Σᾶς εὐχαριστῶ, Κυρία, διὰ τοῦτο καὶ ἐγὼ ὑπερη-
φανεύομαι ὅτι εἶμι ταπεινότητος καὶ ὑποκλινέστατος
θεράπων Σας· καὶ ἐν τούτοις προσέθεσε μειδιῶν πονηρῶς·
καὶ βιογραφίαι τῶν μεγάλων ἀνδρῶν γράφονται ὑπὸ συγ-
γραφέων περιφανῶν, τῶν δὲ μικρῶν ἀπαγγέλλονται ὑπὸ
ἀμαθῶν ὡς ἐγώ.»

— Εἶσθαι ἀξιόλογος, Βαρῶνε καὶ ἐὰν δὲν εἶχατε τὴν
ἔξιν ν' ἀγαπᾶτε τοὺς ἀστεϊσμοὺς κατὰ κόρον, ἤθελα σᾶς
ἀγαπῶ διπλασίως· πολλάκις ὅμως καταντᾶτε πικρὸς
σαρκαστής.

Ἡ Μεγάλῃ Δούκισσᾳ Μαρίᾳ δὲν εἶχε μόνον σωματικὸν
ἀλλὰ καὶ ψυχικὸν κάλλος· ἦτο καθυπερβολὴν ἀγαθὴ, εὐ-
γενὴς καὶ εὐκρίστητος καὶ ἀληθῶς ἠγάπα καὶ ἐτίμα τὸν
γέροντα Βαρῶνον, ὅστις νηπιόθεν τὴν ἀνέθρεψεν.

— Λοιπὸν τῶρα δὲν μ' ἀγαπᾶτε θὰ εἰπεῖ. Ἔχεται δίκαιον, διότι ὑπάρχουσι στιγμὰι, εἰς τὸν ἄνθρωπον, καθ' ἃς ἐπιθυμεῖ νὰ πενθῇ ἀκουσίως. Ἡ ψυχὴ ἔχει τι ἀκατάλειπτον καὶ εἰς αὐτὸν εἰς θν ἐνοικεῖ, τὸ ὁποῖον ὀνομάζουσι οἱ φιλόσοφοι μελαγχολίαν, ἢ ἀγαλλίωσιν, ἀλλ' οὐδεὶς τούτων ἠρμήνευσε τὸν ὀρισμὸν αὐτοῦ. Εἶμαι δυστυχῆς, ὑψηλοτάτη, ἐὰν εἰς τὸ γῆρας μου ἀποκτήσω τὴν δυσμένειάν Σαῶ.

— Ὅχι, δὰ ἀγαπητέ μου Βαρῶνε· εἶναι δυνατόν νὰ μὴ σᾶς ἀγαπῶ ἐγὼ ἢ ἀνατραφεῖσα εἰς χεῖρας σας; Μετὰ τοὺς γονεῖς καὶ τοὺς ἀδελφούς μου ἀγαπῶ ἡμᾶς Βαρῶνε... Εἰπέτε μοι τι θρησκείαν ἔχει ὁ Δουξ Λαίχτεμβέργ;

— Πῶς; ἔχεται σκοπὸν, φαίνεται ὑψηλοτάτη νὰ τὸν χειροτονήσητε διάκονον διὰ καμίαν Μονήν;

— Καλὰ λέγει, Βαρῶνε, ὁ Ῥωσσικὸς λαὸς, ὅτι αἱ ἐξείς ἀποθνήσκουσι μὲ τὸν ἄνθρωπον. Σᾶς εἶπον ὅτι κατηντήσατε, ὅχι πλέον ἀνυπόφορος ἀλλ' ὀχληρὸς· ἀπεκρίθη ἡ Μαρία μετὰ τόνου φωνῆς ἐμφανιούσης δυσαρέσκειαν.

— Βλέπω ὅτι ὀργίζεσθε, ὑψηλοτάτη μου Κυρία· σᾶς εἶπον ὅτι ἔχετε δίκαιον. Δὲν πρέπει ὅμως νὰ ἐκλαμβάνετε τὰς ἀφελεῖς μου ἀποκρίσεις ὡς σαρκασμούς. Ὁ Δουξ, Κυρία μου, εἶναι κατόλικος.

— Κατόλικος, Βαρῶνε;

— Μάλιστα, Ὑψηλοτάτη.

Ὁ διαβολεμένος Βαρῶνος ἐννόησεν ἀμέσως ἐκ τοῦ ὕφους τῶν ἐρωτήσεων τῆς Μαρίας, ὅτι αἱ ἐξετάσεις τῆς δὲν προήρχαντο ἐξ ἀπλῆς μόνον περιεργείας, ἀλλ' ὅτι μετεἴχε καὶ ἡ καρδία. Ἦγνόει ὅμως πῶς καὶ ποῦ συνητήθη μετὰ τοῦ Δουκὸς, καὶ ἐὰν οὗτος εἶχε γνῶσιν τοῦ ἔρωτός

της· ὅθεν ἐρποσπάθησε νὰ ἴδῃ τὸν στρατάρχην Βρέσδε, ἴσως ἀνακαλύψει τι παρ' αὐτοῦ. Ἄλλ' οὗτος ὡς εἰλικρινῆς στρατιώτης, τῷ ἐφανέρωσεν, ὅτι ὁ ὑπασπιστής του ἰδὼν τὴν ὠραίαν μεγάλην Δούκισσαν Μαρίκν τὴν ἐρωτεύθη καὶ κινδυνεύει νὰ παραφρονήσῃ διὰ τὸν ἄνισον τοῦτον ἔρωτα. Τίποτ' ἄλλο δὲν ἠδυνήθη νὰ μάθῃ. Ἴσως καὶ εἰς αὐτὸν τὸν στρατάρχην ἀπεκρύπτετο πᾶσα περικιτέρω συννεόησις μεταξὺ τῶν δύο ἐρωτολήπτων.

Γ

Τὴν τρίτην ἡμέραν μετὰ τὸν τελευταῖον διάλογον, ῥίγος κατέλαβε τὴν ὠραίαν κόρην· ἡ ὄψις της ἠλλοιώθη, καὶ ὁ Βαρῶνος περιδεῆς ἔδραμε νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν Κυρίαν τῆς τιμῆς Βάριγκαν νὰ ἔλθῃ νὰ τὴν φέρῃ εἰς τὴν κλίνην της. Ἡ ὑγεία τῆς Μαρίας ἠπειλεῖτο σπουδαίως· φρικτὸς πυρετὸς διεδέχθη τὸ ῥίγος, ὁ δὲ δυστυχῆς Βαρῶνος κατεταράχθη, διότι οὐδένα εἰς τὸν κόσμον ἠγάπα, ὅσον τὴν πεφιλημένην αὐτοῦ Μαρίαν. Ἀφοῦ δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν ἐκτύπησε τὴν κεφαλὴν του καὶ κατηράσθη ἐνδομύχως τὸ πονηρὸν τέκνον τῆς θεᾶς τῶν ἐρώτων, ἔδραμε πρὸς τὴν Αὐτοκράτειραν νὰ τῇ ἀναγγεῖλῃ τὴν θλιβεράν τῆς θυγατρὸς της ἀσθένειαν.

—Τί ἔχεις Μαρίαμου; τῇ εἶπεν ἡ μήτηρ της εἰσελθοῦσα κατεσπυεσμένως εἰς τὸν κοιτῶνα της, τί ἔχεις; τί ἔπαθες;

Ἡ Μαρία ἔκειτο ὑπτία ἔχουσα τὴν δεξιάν ἐπὶ τῆς καρδίας, ὡς ἂν ἤθελε νὰ ἐμποδίσῃ αὐτὴν νὰ μὴ φύγῃ, τὸ χεῖλὸν τῆς ἦσαν ξηρὰ καὶ ἐκ τοῦ στόματός της ἐξήρχετο πνοὴ θερμὴ ὡς κάμινος, εἰς δὲ τὰς γωνίας τῶν ὀφθαλμῶν της ἀνέβλιζε δάκρυα ὡς μαργαρίτης.

— Τὸν Ἰατρὸν, τὸν Ἰατρὸν προσκάλεσον γρηγόρα Βαρῶνε.

Ἡ Μαρία ὑψώσασα τὴν ἀριστερὰν χεῖρα ἔειπε σημεῖον ἀρνητικόν, ὡς νὰ ἔλεγεν ὅτι ὁ ἰατρὸς εἶναι περιττός.

— Πῶς δὲν θέλεις ἰατρὸν; ἠρώτησεν ἡ μήτηρ.

Ἡ Μαρία ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν ἀνανεύουσα καὶ αὖθις ἦ παρουσίᾳ τῆς μητρός της, τὸ ἥπιον καὶ γλυκὺ ὕφος της, ἡ ὠραία μορφή της, ἡ ἀργυρὰ καὶ πρὸς φωνὴ της, ἐμετρίασε τὴν ψυχικὴν ταρχὴν τῆς Μαρίας καὶ κατὰ συνέπειαν διεσκέδασαν μικρὸν τοὺς ζοφεροὺς καπνοὺς, οἵτινες τὴν ἐσκότιζον.

— Εἰπέ μοι λοιπὸν τί αἰσθάνεσαι; ἠρώτησεν αὖθις ἡ μήτηρ.

Ἡ δὲ Μαρία στρέψασα πρὸς τὸ βλέμμα, ἐψιθύρισε «μόνοι, μόνοι.»

— Σὲ παρακαλῶ, Βαρῶνε, καὶ σὲ φίλη μου Βάριγγα, νὰ μᾶς ἀφήσητε μόνας, εἶπεν ἡ Αὐτοκράτειρα.

Ὁ Βαρῶνος καὶ ἡ Βάριγγα κλίναντες βαθέως ἀνεχώρησαν.

— Χριστὲ καὶ Παναγία! ἀνερώνησεν ἡ Αὐτοκράτειρα εἰπέ μοι τώρα τί ἔχεις ἀγαπητὴ μου κόρη.

— Τί νὰ σὰς εἰπῶ, Σεβαστὴ μου Μητέρα, ἀπεκρίθη ἡ Μαρία. Ἐγὼ δὲν πιστεύω εἰς βλασφημίας, καθὼς μ' ἐδίδα-

ξεν ὁ καλὸς ἐφημέριος τῶν Ἀνακτόρων, ἀπὸ τὴν στιγμὴν ὅμως ὁποῦ ἔρριψε τοὺς ὀφθαλμούς του ἐπάνω μας ὁ νέος, ἐκεῖνος, ὅστις συνάδευε τὸν Στρατάρχην τῆς Βαυαρίας, ἠσθάνθη λειποψυχίαν, ἡ κεφαλὴ μου ἐβάρυνε καὶ ἡ καρδία μου πάλλει ἀδικόπως ὡς νὰ ζητῇ νὰ πετάξῃ.

— Ἡ Αὐτοκράτειρα συνέπλεξε τοὺς δικτύλους τῶν χειρῶν της, ὕψωσε τοὺς ὀφθαλμούς της πρὸς τὴν ὄροφὴν καὶ ἀναστέναξεν. Ἡ κόρη μου, εἶπεν ἐν ἑαυτῇ, πάσχει πάθος δεινόν, τὸ πάθος τοῦ ἔρωτος.

— Πολλὰ κελὰ, ὅταν δὲν πιστεύῃς τὰς βροκανίας, τῇ εἶπεν πάσχεις ἀσθένειαν καὶ ἔχεις ἀνάγκη ἰατροῦ.

— Περιλημένη μου Μήτηρ, ἀπεκρίθη ἡ Μαρία, ὁ Ἰατρὸς εἶναι. — Ἡ φωνὴ της ἐπνίγη καὶ ἀνελύθη εἰς δάκρυα.

— Ἐννοῶ φίλτατόν μου κοράσιον, ἀλλ' εἰς τὴν ἐξουσίαν μου δὲν ἀπόκειται ἡ ἐκπλήρωσις τῶν πόθων σου.

— Λοιπὸν ἀντὶ τῶν λαμπάδων τοῦ Ὑμεναίου, θέλετε ῥάνει ἐντὸς ὀλίγου ἀνθη πένθημα ἐπὶ τοῦ τάφου μου.

— Δυστυχία μου!, εἶπεν ἡ Αὐτοκράτειρα, τί δύναμαι νὰ πράξω ἐγώ! Ὁ πατήρ σου εἶναι ὁ Κύριος ὅλων ἡμῶν, αὐτὸς εἶναι ὁ ἀνώτατος Ἀρχὼν τῆς οἰκογενείας καὶ δικαίως, διότι πολλάκις τὰ συμφέροντά της ἔχουσι σχέσιν μὲ τὴν πολιτικὴν· οὗτος καθῆκον ἔχει ὡς Αὐτοκράτωρ τῶν Ρώσων, πᾶν ὅ,τι πράττει ν' ἀφορᾷ τὸ συμφέρον των. Τώρα τί θέλεις νὰ κάμω; ἀνάγκη νὰ ἔχῃς ὑπομονὴν ἕως οὗ νὰ ἐμβρατεύσωμεν εἰς τὰς διαθέσεις του. Ἐγὼ δὲν θέλω τῷ εἰπῆ, βεβαίως, τὸ παραμικρὸν, καὶ ὅμως ἡξεύρεις πόσον γενναῖος, ἀγαθὸς καὶ συμπαθητικὸς εἶναι· εἶναι μὲν

αυστηρὸς ἐπιτηρητὴς τῆς διαγωγῆς τῶν τέκνων του, ἀλλὰ συγχρόνως ἢ πρὸς ἡμᾶς φιλοστοργία φθάνει μέχρις ἀδυναμίας, εἰς σὲ μάλιστα Μαρία, ἔχει ἰδιαιτέραν στοργὴν, διότι τὸν ὁμοιάζεις. . . . Σὺ συμβιδάσκει μετὰ τοῦ πατρὸς σου. Ἐχε λοιπὸν ὑπομονὴν καὶ ὁ Θεὸς βοηθός. Ὑπάγω νὰ εἰδοποιήσω, ὅτι ἀσθενεῖς ἀλλ' ὡς σοὶ εἶπον, δὲν θέλω τῷ εἰπῆ τίποτε.

Τὸ ὠρολόγιον τῶν Ἀνακτόρων ἐσήμαινε τὴν τετάρτην μετὰ μεσημβρίαν, ὅτε ὁ Αὐτοκράτωρ Νικόλαος ἐξήρχετο ἐκ τοῦ σπουδαστηρίου του διευθυνόμενος κατεσπευσμένως εἰς τὰ δώματα τῆς πεφιλημένης του θυγατρὸς Μαρίας.

— ὦ! ὦ! εἶπεν εἰσελθὼν ἐν τῷ κοιτῶνι τῆς καὶ πλησιάσας εἰς τὴν κλίνην τῆς. Ἐγὼ δι' ἄλλον σκοπὸν ἐτοιμαζόμενη νὰ ἔλθω πρὸς σὲ καὶ αἴφνης ἡ Μήτηρ σου με εἰδοποίησεν ὅτι πάσχεις. — Καὶ ταῦτα εἰπὼν ἔκυψε καὶ τὴν ἐφίλησεν εἰς τὸ μέτωπον—τί ἔχεις, Μαρία μου; τί ἔπαθες; πρὸς ὀλίγου ἦσουν καλά. Θέλεις ἰατρόν;

— Ὁχι Πάτερ μου, ἡ παρουσία Σας θὰ μὲ κάμῃ καλά.

— Ναί; μ' ἔχαροποίησες διότι μ' ἀνησύχησεν ἡ μήτηρ σου.

— Ἡ Μήτηρ μου, ἔχει δίκαιον, διότι ἐλθοῦσα εἰς ἐπίσκεψίν μου μ' εὔρεν εἰς ἐλεεινὴν κατάστασιν.

— Λοιπὸν αἰσθάνεσαι, ὅτι εἶσαι καλλήτερα; Δὲν ἔχεις
εὐμάγκην ἰατροῦ;

— Ὁ Ἰατρός, Πάτερ μου, εἴσθι ἡ Μεγαλειότης Σας
καὶ μόνος ὑμεῖς δύνασθε νὰ μὲ σώσετε.

Ὁ Αὐτοκράτωρ εἰς τὴν φράσιν τούτων συνεταρχήθη. Εἶναι
ἐκὰ γε ῥήσεις φιλοφρονητικαὶ αὐτῆς, εἶπεν ἐν ἑαυτῷ, ἢ κρύ-
πτουσι μυστήριόν τι; Ἄς βολιδοβολήσω τὴν καρδίαν της εἰ-
σεκεῖ ἀρμοδία ἡ περίστασις τώρα, ὅτε Βασιλεῖς πολλοὶ μοὶ ζη-
τοῦσι περιπχθῶς τὸν θησαυρόν μου τοῦτον. Καὶ ἐν τοσοῦ-
τῷ, ὁ ἐπὶ ὀγδοήκοντα ἑκατομμυρίων βασιλεύων ἰσχυρό-
τατος οὗτος Μονάρχης, ὁ δικθέτων ἐξήκοντα καὶ ἑκατὸν
χιλιάδας στρατοῦ, ἔτρεμε πρώτην ἡδὴ φορὰν ἐνώπιον τῆς
Μαριὰς του.

— Μαρία μου, τῇ εἶπε, σὲ ζητοῦν πολλοὶ εἰς Γάμον
Βασιλεῖς καὶ Δουκῆς δικάσημοι, εἶναι κχιρὸς νὰ σὲ ὑπανδρεύ-
σω· εἰς ἡλικίαν δεκακοκτῶ ἐτῶν ἡ ὑπανδρία εἶναι εὐάρεστος.
Θὰ σὲ κχιτστήσω σύζυγον Βασιλέως, θὰ σὲ καταστήσω
εὐτυχῆ, ἔνδοξον.

— Πάτερ μου, δὲν εἶμαι εὐδαίμων πλησίον Σας καὶ ἔν-
δοξος ὑπὸ τὴν σκέπην Σας; εἶναι δυνατὸν ν' ἀντιστῶ εἰς
τὴν θέλησίν Σας;

— Δὲν πρόκειται νὰ σὲ βιάσω, οὔτε νὰ ἐπηρεάσῃ ἡ θέ-
λησίς μου τὴν συγκατάθεσίν σου, ἀπεκρίθη ὁ Αὐτοκράτωρ
ζυγίζων λέξιν πρὸς λέξιν τοὺς λόγους της, καὶ βαθμηδὸν
ἐνησυχῶν καὶ ὠχρῶν.

Ἡ Μαρία εἰσίγα, χιμηλώσασα τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῆς
καὶ δάκρυ ἔρρευσεν ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν της, ὁ δὲ πατήρ

της ὀπισθοπόρησε δύο βήματα στχυρώσας τὰς χεῖράς του ἐπὶ τοῦ στήθους του.

— Λέγε Μαρία, ἐλευθέρως, εἶπέ μοι τί φρονεῖς.

— Πάτερ μου τί νὰ εἰπῶ: ... Ἐγὼ τί φρονῶ; Καὶ τί δύναμαι νὰ φρονῶ ἐγὼ ἐνώπιον τῆς πατρικῆς θελήσεως;

— Σὲ δικτάττω, τῇ εἶπε, τρέμων ὁ Αὐτοκράτωρ ὡς ἀνέπρόκειτο νὰ κροτήσῃ μάχην κρίσιμον δι' ἀνίσων δυνάμεων. Λέγε, ἔδωσα τὸν λόγον μου ἵνα σὲ συζεύξω μετὰ Βασιλέως! καὶ ταῦτα εἰπὼν ἐρρίφθη ἐπὶ ἐνὸς παρὰ τὴν κληνὴν ἀνακλινητῆρος, καὶ ἐξαγαγὼν ῥινόμακρον ἀπέμαξε τὰ ἀναδλήσαντα ἐπὶ τοῦ μετώπου του ἰδρῶτα.

— Πάτερ μου

— Λέγε, σοὶ εἶπον.

Ἡ Μαρία ἀνελύθη εἰς δάκρυα καὶ στεναγμοὶ φλογεροὶ ἐξήρχοντο τοῦ στήθους της.

— Πάτερ μου, τῷ εἶπε, δὲν δαίξω τὴν καρδίαν μου Ἀγαπῶ.

— Ἀγαπᾶς; ποῖον;

— Ἐνὰ νέον.

— Βασιλέα;

— Ὅχι.

— Μέγα Δοῦκα;

— Ὅχι.

— Βασιλόπαιδα;

— Ὅχι.

— Ἰθαγενῆ;

— Ὅχι.

Ὁ Αὐτοκράτωρ περιῆλθε δις τὸ δωμάτιον, εἶτα πλη-
 κάσας εἰς τὴν κλίνην της.

— Ποῖον λοιπὸν ; λέγε·—καὶ περιέμενε μετὰ παλμῶν
 καρδίας τὴν ἀπάντησίν της, ὡς περιμένει ὁ ὑπόδικος τὴν
 ἐπάφασιν τῆς ἀθώσεώς του, ἢ τῆς καταδίκης του.

Ἡ Μαρία ἐγείρασα τὸ κάλυμα τῆς κλίνης της, κατέβη
 καὶ ἔπεσε πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ πατρός της. Τὸ στήθος της
 ἔκρυπτον ἡμίγυμνον καὶ ἐπὶ τῶν ἀλαβαστρίνων ὤμων της ἐ-
 γίνετο ἡ μυρίπνους καὶ ὠραία κόμη της. Ὁμοιάζει τὴν
 Λαγδαλινὴν κειμένην πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ Σωτήρος. Ὁ
 πατήρ της τὴν ἐθεώρει μετὰ συγκινήσεως καὶ λαβῶν αὐ-
 τὴν ἐκ τῆς χειρὸς τὴν ἀνήγειρε.

— Μὴ μὲ στενοχορεῖς, Μαρία, εἶπέ μοι πεῖον ἄγαπᾶς.

— Ἐνα ξένον, ἀπεκρίθη ἡ Μαρία, περιπτύσσουσα τὰ
 μάτια της, ἵνα καλύψῃ τὰ γυμνά καὶ ἀμίμητα κάλλη της.

Ὁ Αὐτοκράτωρ συνωφρυνώθη, αἱ ἀρτυρίαι του ἐξωγκώ-
 σακον καὶ προσελθὼν εἰς παρακειμένην τράπεζαν, ἐφ' ἧς
 εἶρχε φιάλη πλήρης ὕδατος, κατέπιεν ἓν ποτήριον μέ-
 γει στεφάνης πεπληρωμένον.

— Καὶ πῶς ὀνομάζεται ὁ ξένος οὗτος ; τὴν ἠρώτησε
 τὰ φωνῆς πνιγηρᾶς.

— Ὀνομάζεται Δουξ τοῦ Λαίχτεμβέργ.

— Δουξ τοῦ Λαίχτεμβέργ ἐπανελάβεν ὡς ἄλλη
 καὶ ὁ Αὐτοκράτωρ. Εἶπέ μοι Μαρία, ποῦ τὸν ἐγνόρισες ;
 εἶπεν ὅτι τὸν ἄγαπᾶς ; ἢ αὐτὸς σοὶ ἐφανέρωσε τὸν ἐ-
 ἄστατον σου ;

— Ὁχι, Πάτερ μου, ἀπεκρίθη ἡ Μαρία τρέμουσα μὴ ὁ
 πατήρ της περοργισθῆ κατὰ τοῦ Δουκὸς, αὐτὸς δὲν γνω-

ρίζει τίποτε τὸν εἶδον πρώτην φοράν περιερχομένη ἐν ἡμέρᾳ μετὰ τῆς Μητρὸς μου. Συνώδευεν ἔφιππος μετὰ τοῦ Στρατάρχου τῆς Βαυαρίας Βρέδε, οἵτινες διαβάντες πρὸς τὸν οἶκον ἡμῶν μᾶς ἐχαιρέτησαν· τότε ἠρώτησα τὴν μητέρα μου ποῖοι εἶναι αὐτοὶ οἱ Κύριοι, καὶ μοι εἶπεν ὅτι μὴ τὸν γέροντα γνωρίζει, διότι τὸν ἐπάρουσίασεν εἰς αὐτὴν Ἀυλάρχης καὶ ὀνομάζεται Βρέδε στρατάρχης τῆς Βαυαρίας· τὸν δὲ νέον δὲν τὸν γνωρίζει.

Ἡ Μαρία ἄφισεν ὑπόκωφον στεναγμὸν, ὅστις δὲν ἐφύγε τὸν Πατέρα της.

— Δουξ τοῦ Λαίχτεμβέργ, ἐψιθύριζεν ὁ Αὐτοκράτωρ περιπατῶν ἡρέμα ἐν τῷ εὐρυχωρῷ κοιτῶνι τῆς θυγατρὸς του, υἱὸς τοῦ συνετοῦ καὶ ἐναρέτου Πρίγκηπος Εὐγενίου Βαυαρναί, τοῦ θεατοῦ υἱοῦ τοῦ Ναπολέοντος, υἱοῦ τῆς Κασιφίνης ἐκ τοῦ στρατηγοῦ Βαυαρναί, τὸν ὁποῖον ὑπεργάπα ὁ ἐν μακαρίᾳ τῇ λήξει Αὐτοκράτωρ ἀδελφός Ἀλέξανδρος διὰ τὴν μεγάλην του φρόνησιν.

— Τὸν νέον εἶδες πρώτην φοράν, λέγεις, καὶ ἠγνοοῖς ποῖος εἶναι, ἠρώτησες τὴν Μητέρα σου περὶ αὐτοῦ καὶ εἶπεν ἀληθῶς, ὅτι δὲν τὸν γνωρίζει, διότι καὶ ἐγὼ τὸν εἶδον μέχρι τοῦδε· πῶς λοιπὸν ἔμαθες τ' ὄνομα;

— ἠρώτησα, Πάτερ μου, τὸν Ἀρχιθαλαμηπόλον Βαυαρῶν Ἰβάνωφ καὶ αὐτὸς μοι εἶπε καὶ τ' ὄνομα καὶ καταγωγὴν του.

— Λοιπὸν ὁ Ἰβάνωφ, εἶπεν ὁ Αὐτοκράτωρ γενόμενος κάτωχος ὑπ' ὀργῆς ὁ Ἰβάνωφ!!

— Πάτερ μου ὁ Ἰβάνωφ ἀγνοεῖ τὰ πάντα. Ἐγὼ τὴν ἠρώτησα καὶ μ'εἶπῃ ποῖος εἶναι ὁ μετὰ τοῦ Βρέδε συνοδ

καὶ μὲ εἶπε τ' ὄνομά του ἀφοῦ κατὰ τὰς ἕξεις, του, πεσάρκασε τὸν πτωχὸν Δοῦκα.

Ὁ Αὐτοκράτωρ ἐπραύνη· ἄλλως ἢ ὀργή του ἤθελεν ἐκφυγῆ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ Ἰβάνοφ.

— Δὲν σοὶ εἶπεν ὁ πανμπόνηρος Ἰβάνοφ, τί βαθμὸν εἶναι ὁ Λαίχτεμβέργ;

— Ναί, πάτερ μου, μοὶ εἶπεν, ὅτι εἶναι Συνταγματάρχης τοῦ ἱππικοῦ ἄνευ Συντάγματος.

— Πῶς δύνωμαι νὰ τὸν γνωρίσω; διότι αὐριον θὰ παύεται μετὰ τοῦ Στρατάρχου Βρέδε εἰς τὴν ἐπιθεώρησιν.

— Φέρει λόφον πρασίνων πτερῶν ἐπὶ τοῦ κράνους τοῦ ἵππου ἐπὶ ἵππου ξανθοῦ.

— Τί διάβολον, ὁ ἔρωσ οὗτος ὁμοιάζει γοητεῖαν μᾶλλον, ἐσυλλογίζετο ἐν ἐχυτῷ ὁ Αὐτοκράτωρ. Νὰ πιστεύσω πρῶτην φοράν τὸν εἶδε καὶ ἀμέσως ἐτρώθη κατάκαρδα; ἔχουσι δίκαιον οἱ Ἕλληνες παριστάνοντες τὸν ἔρωτα ἰδιότροπον παιδίον; φέρον πύρινα βέλη, ὧν αἱ πληγαὶ εἰσὶν ἀκαριαῖαι καὶ ἀνίατοι. Εἶτα στραφεὶς πρὸς τὴν θυγατέρα του, ἠσύχασε, πεφιλημένη μου Μαρία, τῇ εἶπε, πρόσθεσε νὰ διατηρῆς τὴν υἰεὶάν σου, ἥτις εἶναι προσφιλεῖς εἰς ἐμὲ καὶ ἀσπασθεὶς τὸ μέτωπόν της ἀνεχώρησε.

Ε.

Εἰσελθὼν ὁ Αὐτοκράτωρ ἐν τῷ σπουδαστηρίῳ του κλεισε τὴν θύραν. Δουξ τοῦ Λαίχτεμβέργ! ἐμονολόγει πεπατῶν ἐπάνω κάτω. Τί σημαίνει εἰς Δουξ τῆς Βρυαρὲ ἐνώπιον τῆς θυγατρὸς μου, τῆς μεγάλλης Δουκίσσης τῆς Ῥωσσίας. Ἀληθῶς εἶναι υἱὸς ἀνδρὸς ἀξιοτίμου καὶ ἱστρικοῦ, ἀλλὰ τί μὲ τοῦτο; αὐτὸς εἶναι ἀσήμαντος. Πῶς συμβιβάζεται ἡ μέλλουσα νὰ ὑπανδρευθῆ βασιλέα, νὰ ληθῆ ὡς σύζυγον ἓνα Δούκα, μὴ ἔχοντα ἄλλο προσὸν εἰμὴ τὸ κενὸν τίτλον τοῦ Συνταγματάρχου τοῦ ἱππικοῦ ἄνευ συτάγματος! Πρέπει νὰ τὸν ἀποπέμψω εἰς Μόναχον, καὶ νὰ δώσω ἀμέσως διαταγὴν εἰς τὴν ἀστυνομίαν. Ἄλλῃ Μαρίαμου; ἂν πάθῃ; θὰ ἔχω πένθος αἰώνιον, θὰ βδελύττομαι ἑμαυτὸν ὡς φονέα τῆς θυγατρὸς μου. Ὅχι! ὑπομονὴ εἶναι παραγγελία τῆς πίστεως καὶ δέν πρέπει ν' ἀθετήσω τὴν ἐντολὴν ταύτην.

Τὴν ἐπιούσαν δεκαπέντε Ἀσιανὰ ἔθνη, ὑπὸ στολὴν στρατιωτικὴν περιβεβλημμένα Θώρακας ἀργυροῦς, χαλκοῦς, ὀρειχαλκίνοῦς, χαλκοῦς καὶ ἄλλα κατάφρακτα μέχρι ποδῶν ὑπὸ σιδηρῶν πλεκτῶν χειτόνων, φέροντες εἰς τὴν κεφαλὴν κράνην διαφόρων σχημάτων καὶ ἐκ διαφόρων μετάλλων, τίραξ ἐκ δωρᾶς ἀρνίων, κηδάρεις, σιρῖκια, ὀπλισμένα διὰ πελτῶν, ἀκοντίων, πελέκεων, τ

ζων, πικρῶν καὶ ἔφιππα πάντων κρατῶντα θηρεοὺς ἀργυροῦς, χαλκοῦς χαλυβδίνους, παρετάχθησαν παρὰ τῷ Ῥωσσικῷ στρατῷ ἐπὶ τοῦ ἀπεράντου πεδίου τοῦ Ἄρεως. Ἐξακόσιοι χιλιάδες στρατιωτῶν ἐκάλυπτον τὸ χῶρον τοῦτον, ὧν ἕκαστὸν ἐξήκοντα χιλιάδες ἦσαν ἵππεῖς.

Τὴν ὀγδόην πρὸ μεσημβρίας, Βασιλεῖς, Μεγάλοι Δοῦκες, Πρίγγητες, στρατηγοὶ δικαφῶρων Κρατῶν, περιστοιχούντες τὸν Κυρίαρχον τοῦ μεγάλου τούτου στρατοῦ καὶ τὸν ἐπὶ τοσούτων ἐθνῶν δεσπόζοντα εὐτυχῆ Μονάρχην, ἐνεφανίσθησαν εἰς τὸ ἄκρον τῆς πεδιάδος, ὅπερ κατεῖχε τὸ ἀριστερὸν κέρας. Φοβερὰ ὑπῆρξεν ἡ κλαγκῆ τῶν ὀπλων ἐπὶ τῆς προσεγγίσεως τοῦ Αὐτοκράτορος, κροτησάντων τῶν Ἀσιανῶν στρατιωτῶν τὰ δῶματτα ἐπὶ τῶν ἀσπίδων των, ἀλλαλαγμὸς δὲ διεδέχθη αὐτήν, ὅμοιος τῷ ἤχῳ τοῦ καταπίπτοντος Νιχαρά, τοῦ μεγίστου τῶν καταρῶκτων. Τὸ θέχημα ὑπῆρχεν ὠρσιότερον καὶ καταπληκτικότερον συγχρόνως, ὅταν αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου ἀκοντιζόμεναι ἐπὶ τῶν στιλβόντων μεταλλίνων θωράκων, ἀσπίδων καὶ ὀπλων ἦντανακλῶντο πανταχόθεν, ἢ δ' ἀπέρκεντος γραμμῆ τοῦ στρατοῦ ὁμοίειζε ἀστραπιόβλον θερινὸν μετέωρον.

Ὁ Αὐτοκράτωρ φθάσας εἰς τὸ κέντρον τοῦ στρατοῦ, ἐστρεψε πανταχόθεν τὸ βλέμμα, ἵν' ἀνακαλύψῃ τὸν πράτινον λόφον. Ὀλίγα βήματτα ὀπισθέν του παρίστατο ὁ Στρατάρχης Βρέδε, καὶ πλησίον αὐτοῦ ὁ νέος Λαίχτεμ-βέργ ἐπὶ τοῦ ξανθοῦ ἵππου του, φέρων στολὴν Συνταγματάρχου τοῦ ἵππικοῦ καὶ λόφον πρασίνων πτερῶν ἐπὶ τοῦ κράνουσ του, ὅθεν ὁ Αὐτοκράτωρ δὲν ἐκοπίασεν νὰ εἶδῃ τὸν ἀνακαλύψῃ. Ἴδου, εἶπεν ἐν ἑαυτῷ, ὁ τολμηρὸς νεανί-

ας ὁ ἀρπάχης τὴν καρδίαν τῆς θυγατρὸς μου· ἃς τῶν ἐξοστρακίστω ἐντεῦθεν· ὅταν ἀπομακρυνθῆ λησμονεῖται καὶ ὁ ἔρωσ σβύναται διὰ πικρίας. Ὁ Χριῶν δὲ ἔστρεψε τὸ βλέμμα νὰ ἴδῃ παῖον θὰ δικτάξῃ νὰ ἐκτελέσῃ τὴν θέλησίν του, ἀλλὰ παρατήρησε τὴν Μορίαν λειποθυμοῦσαν ἐν τῷ ὄχηματί μου, τεθορυβημένους τοὺς πέριξ αὐτῆς, τὴν δὲ Μητέρα της δακρῦουσαν καὶ σπεύδουσαν νὰ ἔλθῃ πλησίον της. Δύο ὄχηματα ἀνεχώρησαν καὶ ὀπισθεν αὐτῶν ἠκολούθησαν ἄλλα πολλά. Ἡ αὐτοκράτειρα καὶ ἡ Μεγάλη Δούκισσα Μορία, ἡ περιλημένη της θυγάτηρ, ἐγκατέλειπον τὸν τόπον τῆς ἐπιθεωρήσεως καὶ εἰσῆλθον ἐν τοῖς Ἀνακτόροις. Ἡ Μορία ἔπασχεν καὶ εἶχεν ἀνάγκην ἀναπύσεως.

Δυστυχεῖς Μονάρχχι! εἶπεν ἐν ἑαυτῷ ὁ Αὐτοκράτωρ, γενόμενος μάρτυς τῆς θλιβερῆς ταύτης σκηνῆς, ὁ λαὸς σὰς νομίζει εὐδαίμονας, διότι φέρετε στέμμα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ὑμῶν καὶ ὅμως τὸ στέμμα τοῦτον εἶναι ἀκάνθινον. Εἰσθε δούλοι τῶν προλήψεων καὶ φέρετε τὴν βαρεῖαν ἄλυσσον τῆς ἠθικῆς εὐθύνης, μυριάκις ἀφόρητον τῆς ὑλικῆς· ζῆτε περιορισμένοι μακρὰν τῆς καιωνίας, ἀπρόσιτοι, διότι εἰς ἡμᾶς ὑπάρχει προσιτὸν, πᾶν ὅ,τι οἱ αὐλικοὶ καλύπτουσιν ὑπὸ τὴν προστασίαν των. Δυστυχεῖς Μονάρχχι! θέλετε, χωρὶς νὰ ἔχετε θέλησιν, ἔχεται τὴν ἐπιθυμίαν νὰ πράξετε τὸ καλὸν καὶ δὲν δύνασθει.....

Τοὺς βεβηχασμοὺς τοῦ Μεγάλου τούτου Μονάρχχου διεσκέδασεν ὁ πλησιάζας αὐτὸν μετὰ βχθυτάτου σεβασμοῦ Στρατάρχης Πάσκεβιτς, ἕνα λάβῃ διαπραγῆς. Ἀλλ' ὁ Αὐτοκράτωρ ὠχρίασεν, ὁ χελωνὸς τοῦ ἵππου του ἔπεσεν ἀπ

τὰς χεῖράς του, τὰ χίλη του ἔτρεμον. Ὁ δικτάτωρ ἐνὸς κολοσσαίου στραταῦ, ὁ κκατφρονῶν τῶν ἰσχυρῶν ἐχθρῶν του τὰς προκλήσεις, φοβεῖται ὡς μικρὸν παιδίον ν' ἀκούσῃ τὴν φωνὴν τοῦ στρατάρχου του, διότι ὑποπτεύει ὅτι οὗτος ἐστάλη νὰ τῷ ἀναγείλῃ ἀπίσιόν τι διὰ τὴν περιλημένη του Μαρίαν.

— Ἡ Μαρία... Ἡ μεγάλη Δούκισσα, φίλτατέ μοι Στρατάρχ... Εἰπέ μοι....

— Μεγαλειότατε, ἀπεκρίθη ὁ Πάσχεβιτς, δὲν ἐννοῶ τί ζητεῖτε ἀπὸ τὴν μεγάλην Δούκισσαν. Ἐγὼ ἔρχομαι νὰ λάβω τὰς διαταγὰς τῆς Ὑμετέρης Μεγαλειότητος, ἐν ἤντι καιρὸς νὰ παρελθῇ ὁ στρατὸς ἐνώπιόν Ἰης.

— Ναί, εἶπεν ὁ Αὐτοκράτωρ, ζητήσας ποτήριον ὕδατος,

Ὁ στρατὸς ἐκινήθη ὑπὸ τὸν ἦχον πολυχρήμου μουσικῆς, πικράσσαν ἀρειμακνίως ἐνώπιον Μονάρχου μεγαλοπρεποῦς, ὠρχίου καὶ ἀληθῶς ἐμπρέποντος νὰ ἀρχῇ ἐπὶ τῆς ἀπεράντου καὶ κολοσσαίας Ῥωσικῆς Αὐτοκρατορίας.

Περικωθείσης τῆς ἐπιθεωρήσεως, ὁ Αὐτοκράτωρ, ἀποῦ ἐχαίρετῆσε τοὺς παρσταθέντας ἐν αὐτῇ Ἡγεμόνας καὶ ἐξέφρασεν ἐνὶ ἐκάστῳ τὴν εὐγνωμοσύνην του ἐν ἄκρῃ φιλοφροσύνη, εἰσηλθε μὲ πάλλουςαν κερδίαν εἰς τὰ Ἀνάκτορα. Κατὰ πᾶν βῆμά του ἐθεώρει ἐκστκτικὸς τοὺς παρουσιζομένους ἐνώπιόν του, ἵνα μαντεύσῃ ἐκ τῆς φυσιογνωμίας των παρηγορητικόν τι, ἢ ἀπίσιον.

Ἀναβὰς τὴν κλίμακκα καὶ εἰσελθὼν ἐν τῇ μεγάλῃ στοῦ ἔδραμεν εἰς τὰ δώματα τῆς Αὐτοκρατείας.

— Πῶς ἔχει ἡ ἀκριβὴ μου Μαρία; τὴν ἠρώτησε.

— Πάσχει δεινῶς, ἀπεκρίθη ἡ Αὐτοκράτειρα. Μετὰ μίαν μικρὰν ἀφαιμάξιν, ἣν διέταξεν ὁ ἰατρός κοιμητῆρι ἡσυχότερον.

— Ὑπάρχω νὰ τὴν ἰδῶ, ὑπέλαβεν ὁ Αὐτοκράτωρ.

— Ὁ ἰατρός διέταξε νὰ μὴ δικλόψωμεν τὸν ὕπνον της ἀλλὰ νὰ τὴν ἀφήσωμεν νὰ κοιμηθῆ ἕως οὗ ἐξυπνήσῃ μόνη.

— Τί εἶπεν ὁ ἰατρός; εἶναι εἰς κίνδυνον;

— Δὲν ἐξεφράσθη.

Ὁ Αὐτοκράτωρ ἀνεχώρησεν εἰς τὰ δώματά του καὶ εἰσῆλθεν ἐν τῷ σπουδαστηρίῳ του, ἐν ᾧ συνήθως ἀνεπύετο. Κατκληθεὶς δὲ ἐδοκίμασε νὰ κοιμηθῆ, ἀλλ' ἐστῆθη ἀδύνατον, ὅθεν ἐγερωθεὶς περιεπᾶται μονολογῶν.

Μικρὰν ἀπ' ἐμοῦ αἰ προλήψεις τὸ μεγαλεῖον τοῦ ἀνθρώπου εἶναι αἰ ψυχικαὶ ἀρεταί· τίς δύναται νὰ φιλονεικήσῃ τὸ μεγαλεῖον τοῦ Ναπολέοντος; τὴν περίνοιχον καὶ τὴν μεγίστην σύνεσιν καὶ τὰς ἀρετὰς τοῦ πατρὸς τοῦ νέου Λαίχτεμβέργ; Ἀδίως πρωωργίσθη ἐναντίον τοῦ νέου! τί πταίει οὗτος ἐὰν ἡ θυγάτηρ μου τὸν ἤρξθη; Μικρὰν, ἐπαναλέγω, ἀπ' ἐμοῦ αἰ προλήψεις! Ἀρκεῖ ν' ἀξίξῃ τῆς εὐνοίας μου καὶ ἐγὼ τὸν καθιστῶ δικάστημον. Ἄν ᾖναι πτωχὸς ἐγὼ τὸν πλουτίζω. Ἡ πεφιλημένη μου θυγάτηρ πρέπει νὰ ζήσῃ τὸ γοργὸν καὶ χάριν ἔχει, καὶ ἔσυρε τὴν πρᾶ τὸ ἀνάκλιτρόν του κρεμασμένην ταινίαν. Κρότος κωδῶνου ἠκούσθη καὶ ἐν ἀκρῆι ἐπεφανίσθη ἐνώπιόν του εἰς τῶν ὑπασπιστῶν.

— Γνωρίζεις ποῦ κατοικεῖ ὁ νέος Λαίχτεμβέργ; τὸν ἠρώτησε.

— Ἠλίιστα, Μεγαλειότατε εἰς τὸ ξενοδοχεῖον ἡ Τύχη.

Ἄραξ σύμπτωσις, ὑπετονθόρησεν ὁ Αὐτοκράτωρ, εἰς τὸ ξενοδοχεῖον ἢ τύχη.

Στείλε ἓνα τῶν διαγγελέων νὰ τῷ ἀναγγείλῃ ὅτι θέλω νὰ τὸν ἰδῶ σήμερον μετὰ δύο ὥρας,

Ὁ Νικόλαος ὑπῆρχε γενναῖος, μεγαλόψυχος, εὐσεβής, εὐσυμπάθητος, εὐεργετικὸς καὶ ἐπὶ πάντων πατὴρ φιλόστοργος καὶ σύζυγος ἀγαθός.

Ἄλλ' ὁ Λαίχτεμβέργ!.. τὸ αἷμα του ἐπάγωσε, ὅταν ἤκουσε τὴν ἀγγελίαν τοῦ δικγγελέως. Δυστυχία μου, εἶπεν ἐν ἐχυτῷ! Βεβχίως ἡ ὀργὴ τοῦ Αὐτοκράτορος θέλει ἐκρχγεῖ κερκυνοβόλος κκτὰ τῆς κεφκλῆς μου, ἤδη μάλιστ' ὅτε ἡ Μκρχ πᾶσχει, ὡς ἐμκθον, δεινῶς· καὶ ἐξαγγων ἐκ τοῦ κόλπου του βινόμκκτον ἀπέμασε τὰ κατκρρεύσαντα ἐπὶ τῶν παριῶν του δάκρυα. ὦ! ἂν ἤμην βασιλεὺς, ἢ διχδόχος βασιλέως, δὲν εἶχον τὰς περιπετείας, ἔρωτος δυστυχοῦς· καὶ ταῦτα εἰπὼν ἔκλαυσε πικρῶς.

ΣΤ

Ὁ ἥλιος κατῆρχετο μεγαλοπρεπῆς ἵνα κρυβῆ ὀπισθεν τῶν ὀρέων τῆς Νοβηργίας, ὅταν ὁ Αὐτωκράτωρ ἐνδεδυμένος τὴν αὐτοκρκατορικὴν στολὴν, ἐδέχετο ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς ὑποδοχῆς τὸν ὠραῖον καὶ κομψὸν ἱππέα τῆς Βκυαρίας. Εἰς τὰ χεῖλη τοῦ Αὐτοκράτορος ὑπετυποῦτο μειδίαμα, ἐπὶ τοῦ προσώπου του ἔλαμπεν ἡ ἰλαρότης καὶ τὸ μεγαλεῖον

ἐν τῷ ὄλῳ. Ἄλλος Ἀπόλλων τοῦ Μπελβεδέρε φέρων μύστακκ, εἶπεν ἐν ἑαυτῷ ὁ Λαίυχτεμβέργ.

— Δούξ, τὸν ἠρώτησε ὁ Αὐτοκράτωρ, ἀφοῦ τὸν ἐπιθεώρησεν ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν, γνωρίζεις τὴν θυγατέρα μου μεγέλην Δούκισσαν Μαρίαν;

— Τὴν εἶδον μακρόθεν Μεγαλειότατε, ἀπεκρίθη συνεσταλμένος ὁ νέος.

— Εἶπέ μοι τὴν ἀγαπᾶς;

— Μεγαλειότατε, ἐὰν δὲν προσκρούσω πρὸς τὴν Ὑμετέρην Μεγαλειότητα

— Εἶπέ μοι ἐλευθέρως Δούξ.

— Ὁ καρπὸς Μεγαλειότατε, εἶναι πολὺ ὑψηλὰ καὶ ἡ χεὶρ μου ἀδυνατεῖ νὰ τὸν φθάσῃ.

Ὅταν ἐγὼ σὲ βοηθήσω νὰ τὸν φθάσῃς;

Τότε οὐδεὶς τῶν θνητῶν ἔξει τὴν εὐτυχίαν μου,

— Σοὶ ἀπονέμω Δούξ τὸν τίτλον «Αὐτοκρατορικὴ Ὑψηλότης» Σὲ ὀνομάζω στρατηγὸν ὑπασπιστὴν μου, Διοικητὴν τοῦ ἱππικοῦ τῆς Αὐτοκρατορικῆς προουᾶς, ἀρχηγὸν τοῦ σώματος τῶν μηχανικῶν, Πρόεδρον τῶν ἐκπαιδευτικῶν καταστημάτων, σοὶ δίδω δύο ἑκατομμύρια πρόσοδον καὶ ἐπὶ πάντων τούτων τὸν πολύτιμόν μου θησαυρὸν τὴν πεφιλημένην μου θυγατέρα μεγάλην Δούκισσαν Μαρίαν ὡς σύζυγον.

Ὁ νέος ἔπεσεν εἰς τοὺς πόδας τοῦ Αὐτοκράτορος καὶ τοὺς ἔβρεξε μὲ δάκρυα εὐγνωμοσύνης.

— Ἐγείρου, τῷ εἶπεν ὁ Αὐτοκράτωρ, λαβὼν αὐτὸν ἀπὸ τῆς χειρὸς, καὶ περιπτύξας αὐτὸν εἰς τὰς ἀγκάλας του.

Βλέπεις, Δούξ, τῷ προσέθηκε, πόσον περιπαθῶς ἀγαπῶ τὴν θυγατέρα μου;

— Πιστεύσατε, Μεγκλειότατε, ὅτι εἶμι ὁ εὐδαιμονέστερος τῶν θνητῶν καὶ τοῦτο ὀφείλω εἰς τὴν καλοκαγαθίαν τῆς Ὑμετέρας Μεγαλιότητος. ὦ Μεγκλειότατε ἀντινα κεραινωθῶ ὑπὸ τῆς ὀργῆς, μ' ἐνεπλήσατε ἀγαθῶν ἀπειρῶν.

Μετὰ τινὰς ἡμέρας ἡ Μαρία ἀνέλαβεν ἐντελῶς ἡ πλατεία τοῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Ἰσαὰκ ὑπῆρχε κεκαλυμένη ὑπὸ λαμπρῶν ὀχημάτων, καὶ ἄπειρον πλῆθος λαοῦ ἀμφοτέρων τῶν φύλων συνεπιέζετο ἐν αὐτῇ, ἵνα ἴδῃ τὸ ὠραῖον ζεῦγος ἐξερχόμενον ἐκ τοῦ Ναοῦ καὶ συγχρόνως τοὺς παρασταθέντας εἰς τὸν γάμον τοῦ Ἡγεμόνος διαφόρων Κρατῶν.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Μ. ΚΑΡΖΗ

ΑΝΤΙΣΤΑΣΙΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΕΝ ΤΗ ΚΡΕΤΤΕΡΗ

1821

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

007000080712

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ

A11027